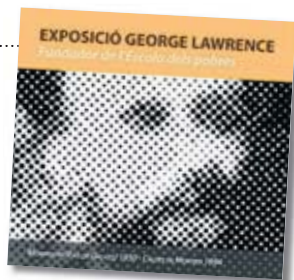

Exposició: l'exemplar vida de George Lawrence

Del 14 al 29 de novembre la Biblioteca de Caldes de Montbui acull una exposició dedicada a George Lawrence (1830-1894), gal·lès de naixement i enterrat a Caldes, on va dedicar grans esforços a treballar per als més desfavorits i hi és recordat per haver fundat l'Escola dels Pobres i una església que encara perdura.

La cita de la setmana

"No comprenc Déu, però em sembla que aquesta experiència -la de la meua incomprensió- és profundament religiosa i, potser, el nucli mateix de la religió"

Pablo d'Ors

es de l'esperit

CONSCIÈNCIA D'ARA
Cada dijous.
I la setmana que ve:

La paciència, guia per als que busquen

converteix en una cosa tan insuportable com que ens recordin contínuament, eternament es diria, allò que hauríem de ser i que tan òbviament no som... Però encara poden sentir-se els antics preceptes de justícia total ara i aquí. En boques d'errants menyspreats, de loquaços vagabunds que Déu ha fet malalts sense cura de record i de futuritat".

Tergiversar la paraula

Quan la psicoanalista Marie Balmory va conèixer el monjo Marc-François Lacan, germà de Jacques Lacan, es va endinsar en un món on la interpretació de l'experiència (cabdal en la psicoanàlisi) incloïa també l'àmbit religiós ("Nosaltres, els no religiosos, que procedim normalment de la ciència i de diversos medis i moviments ben allunyats de les Esglésies, entrem en aquells textos amb interès i respecte. Desconfiant dels seus traductors i comentaristes, confiem en la seva mateixa lletra, convençuts que diuen molt més sobre l'home que les teories científiques o les doctrines polítiques que abans havíem donat per bones").

Aquelles primeres converses entre els dos personatges han quedat recollides en el seu llibre *El monjo*

Respecte

Els no religiosos entren en els textos sagrats amb interès, desconfiant dels comentaristes

i la psicoanalista (publicat per Fragmenta), on Balmory comparteix els primers resultats d'un procés interpretatiu que l'han convertit en una hermeneuta agosarada dels relats sagrats amb molta difusió, en especial a França. Tot el llibre és una invitació a iniciar el procés de prendre consciència de la nostra capacitat interpretativa, sense presses ni prejudicis. Hi trobem, també, una reflexió del monjo Lacan que ha d'acompanyar qualsevol experiència d'aquest tipus: "D'ençà que lleigeix les Escriptures, he adquirit una sòlida experiència en frases capgirades... Sovint veig que el que solem llegir i retenir d'una frase molt important, especialment si és una frase divina, és una inversió radical. El sud en lloc del nord, el sí pel no, la mort en lloc de la vida... Per què? Sembla que quan ens trobem per primer cop amb una paraula de debò, comencem per entendre el seu sentit invers".

Un Déu que sàpiga dansar

Opinió

IGNASI MORETA
EDITOR I ESCRIPTOR

La nostra vida transcorre sobre una corda fluixa sotmesa a les forces contràries de la gravetat i la gràcia, el pes i la lleugeresa. Els místics i els savis de tots els temps ens conviden a alçar els peus i dansar lleugers al ritme de l'Univers, desaferrats i lliures en el sentit més noble del terme. Però quan aquestes veus espirituals i sapiencials se sedimenten, donen lloc a tradicions religioses marcades pel pes: la tradició pesa, la doctrina pesa, la litúrgia pesa, la moral pesa, la història pesa, la institució pesa, la jerarquia pesa, la lletra pesa. Pesa i mata. La gràcia esdevé gravetat. El carisma es torna de color gris. El místic es converteix en un funcionari del sagrat, i el savi, en un adoctrinador. Cal aleshores que un nou aire de lleugeresa remogui la matèria solidificada i li retorni la capacitat d'enlairarse. De volar.

Totes les tradicions espirituals es mouen entre aquestes dues tensions. Carisma, fundació, primera transmissió, reforma, contrareforma... Són moviments a través dels quals

Tensions
"Jo només creuria en un Déu que sabés dansar", va deixar escrit el filòsof alemany Friedrich Nietzsche a la seva obra 'Així parlà Zaratustra'

es va manifestant, sovint al ritme de la llei del pèndol, aquesta alternança entre el pes i la lleugeresa. Passem del desvetllament a la somnolència amb una facilitat corpenedora.

A les acaballes del segle XIX, el poeta i filòsof alemany Friedrich Nietzsche va fustigar amb una clarividència veuement "l'esperit de la feixuguesa". Nietzsche no va ser el gran crític de Déu. Al contrari: en va ser el més gran apologeta. El seu Déu, però, no tenia pes: "Jo només creuria en un Déu que sabés dansar", va deixar escrit al *Zaratustra*. Un Déu que dansa i un ésser humà que sent que Déu dansa a través seu: "Ara sóc lleuger, ara volo, ara em veig sota mi mateix, ara un Déu balla a través meu. Així parlà Zaratustra". Què no pagaria perquè els que més parlen de Déu entre nosaltres ho fessin amb el llenguatge de Zaratustra!

SINERGIES
01. La Bíblia. 02. Shakespeare. 03. L'Alcorà. Els clàssics fan que ens qüestionem el mateix que els textos sagrats. GETTY